

U isèekivanju Božiæa

Autor Administrator

Božiæ
pred vratima

...Došla raskošna jelka sa svim moguæim ukrasima, došle jaslice, obilje kolaèa i hrane, i darova za sve. Ali, nikad više one èarolije, onog ushita, onog neèeg neponovljivog što je vidio mali djeèak u svojoj prvoj Božiæenoj noæi. Ona mu osta utisnuta u svijest, kao mjerilo za sve ostalo u životu. Kao nešto neponovljivo i neizrecivo...

*

I nakon toliko godina nije teško vratiti slike iz djetinjstva. Malo selo u podnožju brijege. I zvjezdano nebo. Božiæ. Badnja veèe. Dugo i nestrljivo išèekivana. Snježna bjelina u noæi i blaga titrava svjetla kroz prozore seoskih kuæa. Sve je tih i tajanstveno. Samo pokoji lavež i poneko dozivanje. Svi su u kuæama. Molitva. Slama na podu. Sa zida svjetiljka lije treperavu svjetlost. Razjarcana vatra u starom šparetu u kutu i razigrane sjene na zidovima. Miris kruha i kolaèa. Badnjaci.

- Dobro vam došlo badnje veèe.

- I s tobom zajedno“.

Idemo u štalu. S upaljenim svijeæama. Mater škropi svetom vodom i moli.

- Koja je ovca ušla prva? Aha. Zrna.

Dobija vina iz bukare i otresa glavom. Ne paše joj. Obilazimo i ostalu stoku. Molitva. Blagoslov. Vraæamo se u kuæu. U mraku isprobavam svjetiljku koju sam dobio od brata. Na baterije. Tri svjetla: crveno, plavo, žuto. Zamisli, tko je bogatiji od mene? Ne bih je dao ni za što na svijetu. Pa valjanje po slami: nalazim orašèiæ. Pa

nové. Majko mila, kakvo bogatstvo. Mater stavlja kruh na okrugli stol. Vrué, tanak, ukrašen križiéima: sriéa. Svatko dobija svoj komadié sriée. I malo vina iz one iste bukare iz koje je pila Zrna. Uh, meni je jako, jako gorko. Opet molitva. Svi se spremaju za polnoéku. A ja se držim slame na podu. I mislim na kolaée, koje ne smijem probati do ponoéi. Onda æeu moéi do mile volje.

I ponavljaju se takvi
moji Božié. Uvijek isti, uvijek lijepi, sveti. I mistién. Kako rastem,
moj radius kretanja postaje širi. Ulazim i u druge kuée zajedno sa svojom
malom družinom.

- Dobro vam došao Božié i poročenje Isusovo.

- I s tobom
zajedno.

Cijelo je selo naš dnevni boravak. Nude nas kolaéima, orasima,
lješnjacim. Ponekad, kad pretjeramo potjeraju nas, ali to nama nije
ništa. Za koji èas smo opet tu, kao svoji u svom. Jedino u
tim ranim slikama Božiéa ne vidim oca. Èesto je bio otsutan, negdje
na poslu, ili na putu. Možda je majka za to bila onako ozbiljna.

I onda je došla elektrièna
struja. Umjesto žutotreperavog svjetla petroleijke na zidu zablještila
žarulja. Rasvijetlilo se i èitavo selo. Nestalo onog mraka u kome
si mogao vidjeti sve što si pomislio i htio. Nestalo badnjaka i slame,
nestalo ovaca i procesija sa svijeéom voštanicom i s njima sve one
èarolije i ushita. I molitva se nešto smanjila.

Došla raskošna jelka sa
svim moguém ukrasima, došle jaslice, obilje kolaéa i hrane i
darova za sve. Ali, nikad više one èarolije, onog ushita, onog neéeg
neponovljivog što je video mali djeék u svojoj prvoj Božiénoj noé. Ona
mu osta utisnuta u svijest, kao mjerilo za sve ostalo u
životu. Kao nešto neponovljivo i neizrecivo. Kako je to mogué? Pa danas bi
se samo sa sažaljenjem osvrnuli na takve prilike, takvu bijedu.
Odgovor je možda u tome što se radi upravo o doživljaju djeteta.
Ali, zar nam i to ne govori kako je istinska sreéa ipak moguéa, da
uopé nije povezana s materijalnim, s raskošji. I da je tu sreéu mogué
uhvatiti jedino oèima i srcem djeteta?

A kako to
postiéi? Naizgled teško. I nemogué.. A možda i nije. Zar nije dovoljno vidjeti
èuéenje i sjaj na licu djeteta pred nekim novim jaslicama, ili
nekim drugim enigmama našeg svijeta, pa da i sami postanemo dijete.
A onda smo blizu istinske sreée.

A.Bukovac.